

MATERIALE OM FORSVARSPOLITIKK

I perioden april - september skal laga gjennomføre en ny forsvarspolitisk diskusjon.

Materialet til dette møtet er:

- det foreliggende notatet
- den nye Oktober-boka »Et sterkt, uavhengig forsvar», med særskilt vekt på kapitlene 2,3,5,6,9,10 og 11.
- AKP(m-l)s militærpolitiske program med særlig vekt på kapitlene 8 og 9.

Dette er såpass mye stoff, at styrene må sørge for at medlemmene får rimelig tid til å lese gjennom stoffet før møtet.

Møtet skal ta opp noen spørsmål når det gjelder den strategiske situasjonen og vår militærpolitiske linje.

SPØRSMÅL TIL DISKUSJON:

- 1) Diskuter vår linje for folkekrig, og drøft hva denne linja betyr for krava vi bør stille overfor det norske forsvaret.
- 2) Diskuter partiets holdning til NATO.

Vi vil ellers understreke betydninga av at laga sender fyldige referater fra diskusjonen. Dette må skje snarest mulig etter avdelingsmøtet, og seinest innen midten av september.

1) Vi tar opp noen sider ved militærpolitikken.

Dette notatet går ikke inn på en omfattende og detaljert behandling av partiets militærpolitikk. Når det gjelder materiale om den strategiske situasjonen, vår vurdering av den borgerlige militærmakta og krav vi stiller til den, så henviser vi til den nye Oktober-boka og partiets militærpolitiske program.

Hensikten med dette notatet er å behandle noen sider ved vår militærpolitikk, og gi noen konkrete anvisninger til hjelp for å styrke den lokale beredskapen.

Det er omlag ett år siden den forrige militærpolitiske diskusjonen i partiet. Denne blei avholdt i avdelingene på grunnlag av et materiale kalt »Notat om forsvarspolitikk».

Det er på det rene at mange lag *ikke* gjennomførte disse diskusjonene. En god del lag har gjennomført diskusjonen, uten å sende rapport. En god del har også sendt rapport som forutsatt.

Det materialet vi har fra denne diskusjonen er dermed for tynt til å trekke definitive konklusjoner om hvordan denne diskusjonen har gått i

partiet som helhet. Vi vil i dette notatet likevel ta utgangspunkt i rapportmaterialet fra den forrige diskusjonen fordi det gir brukbart stoff om *hva slags uenigheter og uløste problem* som fins i partiet på militærpolitikken område.

2) Helheten i vår militærpolitikk.

Mange har oppfatta AKP(m-l)s militærpolitikk, som utelukkende et spørsmål om krav overfor det borgerlige forsvaret. Både blant partimedlemmer og progressive utafor partiet blir det hevda synspunkt i retning av at partiets linje er å »omdanne det nåværende forsvaret til et geriljaforsvar», kjempe for at det norske forsvaret skal bli i stand til å »drive folkekrig» osv.

Disse ideene er *ikke* i samsvar med den militærpolitiske linja vår. AKP(m-l)s militærpolitikk er *mer* enn kritikk av - og krav til, det borgerlige forsvaret. Viss militærpolitikken vår innskrenka seg til dette, så ville den være *en borgerlig* og ikke en *revolusjonær* politikk. Vår kritikk av - og krav til det borgerlige forsvaret,

vår kamp for «et sterkt uavhengig forsvar!»), er en *viktig* del av vår militærpolitikk. Men hovedspørsmålet er det ikke!

Det er heller ikke partiets linje å kjempe for å «omdanne det nåværende forsvaret til et geriljaforsvar» som skal ta sikte på «å møte et angrep med folkekrig» osv. Vår hovedlinje overfor det borgerlige forsvaret kan sammenfattes i kravet «For et sterkt, uavhengig forsvar», best mulig i stand til å møte et sovjetisk angrep på Norge.

Hvilke tiltak vi mener peker i denne retningen, er skissert i bl.a. den nye Oktober-boka og i partiets militærpolitiske program.

Av dette framgår det at vår politikk *ikke* går ut på å erstatte det borgerlige forsvaret, med et «geriljaforsvar» Mer om dette i avsnitt 3.

Det fins også en rad borgerlige politikere og offiserer som vil satse på utenlandsk «hjelp» framfor «gerilja». De argumenterer med at «gerilja» er «umulig dersom det norske forsvaret (med eller uten «hjelp») klapper sammen, så er det umulig å frigjøre Norge med egne krefter gjennom folkekrig. Dette er et «defaitistisk standpunkt. Siden det er det framherskende synet i det norske borgerskapet, viser det også hvor usannsynlig det er at borgerskapet kan ta ledelsen i en nasjonal frigjøringskrig mot okkupasjon.

Når det gjelder vår politikk overfor det borgerlige forsvaret i Norge i dag kan vi sammenfatte to hovedmålsettinger:

- Den ene er å kreve endringer og omlegginger i utrustning, organisasjon, strategog taktikk som setter det norske forsvaret best mulig istand til å møte et sovjetisk angrep.
- Den andre er å kjempe for reformer, som styrker vilkåra for *folket* å fortsette militær kamp etter en eventuell okkupasjon.

I partiets prinsipp-program og militærpolitisk program slås det fast at dersom Norge blir invadert og okkupert, er det bare gjennom en folkekrig at det norske folket kan frigjøre seg ved egne krefter.

Dersom landet blir okkupert, oppfordrer partiet det norske folket til å innlede en nasjonal revolusjonær frigjøringskrig. Vi sier klart fra at vårt mål, når oppgavene i en nasjonal-revolusjonær frigjøringskrig er løst, er å

gå videre og kjempe for sosialismen.

Ut fra dette har vi formulert en politikk for å forberede oss sjøl og massene på folkekrig, uavhengig av det borgerlige forsvaret. *Dette er vår hovedlinje.*

Dermed er *ikke* kampen for å endre det borgerlige forsvaret hovedsaka for oss. Dette siste er et viktig spørsmål. Men det er underordna og må sees i lys av vår linje for folkekrig.

På denne bakgrunn er det viktig å se litt på hvilken rolle det borgerlige forsvaret sannsynligvis vil spille i samband med et krigsutbrudd.

Etter vår mening kan den norske militærmakta brukes reaksjonært f.eks. mot folket i Norge. Men det er også vårt standpunkt at det norske forsvaret vil kjempe en rettferdig krig, som vi støtter, dersom de tar opp kampen mot et sovjetisk invasjonforsøk. Utfra dette fremmer vi bl.a. økonomiske, politiske, taktiske krav for å styrke invasjonforsvaret.

Det er ikke utelukka at et sterkt, uavhengig forsvar, under spesielle vilkår, kan forhindre en sovjetisk okkupasjon. Dersom de endringene vi kjemper for ble gjennomført, ville mulighetene for dette styrkes.

Men det *sannsynlige* er at det norske forsvaret vil klappe sammen etter ei tid, overfor et sovjetisk angrep. Dette har sammenheng med de framherskende forsvarspolitiske linjene i det norske borgerskapet, den djupt rotfesta ideen om at vi er «ute av stand til å forsvare oss ved egen hjelp» og at kapitulasjonistiske holdninger har djupe, historiske og klassemessige røtter i det norske borgerskapet.

Partiets militærpolitiske program argumenterer bl.a. slik:

«...den borgerlige militærmakta i Norge vil ikke være i stand til å føre en *langvarig* krig mot en sovjetisk invasjonshær. Hele utrustninga, taktikken og militærpolitikken til den norske militærmakta er bygd opp på *kortvarig motstand.*»

På denne bakgrunn sier programmet at det er mest trulig at forsvaret vil bryte sammen etter ei tid, og trekker denne konklusjonen:

«Derfor er det det væpna folket sjøl som gjennom langvarig krig vil kunne frigjøre Norge fra okkupasjon og fremmedherredømme.»

En del medlemmer og progressive utafør partiet har stilt spørsmål om hvilken hensikt det har å kjempe for styrking av det norske invasjonforsvaret, når vi samtidig hevder at det sannsynligvis vil bryte sammen etter ei tid?

Dette spørsmålet er behandla i det militærpolitiske programmet og i den nye Oktoberboka (Kap.11). Vi viser derfor til argumentene her.

Her vil vi nøye oss med å sammenfatte følgende:

Vi skal kjempe for å hindre at det norske forsvaret bryter sammen. Men samtidig må vi se virkeligheten i øynene, og forberede oss på at dette vil skje. Derfor må vi alt nå gjøre det vi kan for politisk å forberede oss sjøl og det norske folket på folkekrig mot en okkupert.

3) Kan det borgerlige forsvaret «omdannes» til et geriljaforsvar?

Den forrige militærdiskusjonen og diskusjonen offentlig viser at det eksisterer en del motsigelser i partiet, når det gjelder vår linje for folkekrig. Disse uenighetene tar forskjellige uttrykk. En variant er ideen om at hovedformålet ved vår militærpolitikk er endringer av det borgerlige forsvaret med sikte på å få dette til «å bli i stand til å føre folkekrig». I denne forbindelsen har det blitt reist forslag om at vi «må omdanne forsvaret til små-grupper, som kan drive gerilja», vi må gå inn for «et desentralisert folkeforsvar» osv.

Denne politikken er ikke i samsvar med partiets linje. Flere sentrale argument ligger til grunn for dette.

Det hersker mange rare forestillinger om «gerilja» og «folkekrig». *Gerilja* blir fullstendig løsrivet fra tid og sted, framstilt som et «forsvarsalternativ» under borgerskapets ledelse. Høyrefolk gjør dette, og avviser dette «alternativet». SV-ere som Arent Henriksen gjør det, og mener at dette er «et bedre alternativ» enn det vi har nå.

Alt dette er tullprat. Gerilja, som betyr fri strid med små grupper, kan ikke løsrives fra tid og sted og erklærer som «bedre enn krig med store avdelinger». Gerilja er en *stridsform* som

tas i bruk når territoriet er *besatt* av fienden.

Geriljakrig er som regel hovedstridsformen i innledningsfasen i en folkekrig. Målsettinga for geriljakrigen blir da, ved hjelp av små stridsenheter å nedkjempe mindre fiendtlige avdelinger, skaffe våpen og utstyr, rekruttere nye soldater og samle krefter til å opprette nye, regulære hæravdelinger for endelig å drive fienden ut av landet.

Det er *utenkelig* at det norske borgerskapet kan ta ledelsen i å bygge opp en hær, som utkjemper folkekrig. Det er ikke mulig å tenke seg borgerskapet i Norge, i ledelsen for en langvarig folkekrig. Utifra det klassemessige grunnlaget det norske borgerskapet vil måtte utarbeide sin politikk på foran og under en krig, vil kompromissmakeri for å berge profitten, sterke tendenser til kapituljonisme, ideen om å bli «frigjort med utenlandsk hjelp osv. spille en stor rolle. Å «lede» folkekrig på et sånt grunnlag akkurat like umulig, som å løfte seg sjøl etter håret.

Linja med å omdanne «forsvaret» til et folkekrigsforsvar representerer et *dårlig alternativ* for at det borgerlige forsvaret skal kunne yte best mulig motstand mot invasjonforsøk. Ideen om at «minst mulig gruppen» med «minst mulig tyngre våpen» alltid er å foretrekke, er militært sett et håpløst standpunkt.

Opggava til det borgerlige forsvaret er å forsvare norsk territorium og forhindre sovjetisk eller annen utenlandsk okkupant. «Smågrupper uten tyngre våpen» vil være ute av stand til å greie dette. Det samme vil det nåværende forsvaret som er innretta på flyplassforsvar, for å «vente på hjelp utafra» også være.

Derfor går vi inn for et «sterkt, uavhengig forsvar», med *taktiske enheter* som er store nok til å nedkjempe større sovjetiske kampgrupper, som er utrusta til moderne panser-bekjempelse, som er mobile nok til et aktivt dybdeforsvar, med luftvern som er egna til å motstå intense flyangrep.

At vi kjemper for at den borgerlige, norske hæren i *størst mulig* utstrekning tillemper prinsipper fra folkekrigens taktikk, er sjølsagt. At vi kjemper for endringer i forsvaret som letter mulighetene for folket til å starte

folkekrig, dersom vi blir okkupert, er også sjølsagt.

Men ikke noe av dette er det samme som å spre illusjoner om at det norske forsvaret bør og kan »omdannes til et folkekrigs-forsvar».

Dette er krystallklart framstilt i partiets *militærprogram*, der det heter:

»En folkekrig mot en sovjetisk invasjon- og okkupasjonshær vil være en stor motstands-krig som forener alle patriotiske krefter som motsetter seg slaveri under sosial-imperialismen.

For å føre en sån krig, må det bygges opp folkets egne væpna styrker. Det er illusjonsmakeri å tru at den borgerlige hæren kan »omdannes» til en slik hær.

Arbeiderklassen må ta ledelsen i en sån hær, og i en sån krig.»

Vår linje for folkekrig er ei linje for hva vi må gjøre om/når det borgerlige forsvaret bryter sammen.

4. Folkekrig mulig i Norge?

Borgerlige politikere og offiserer hevder at »folkekrig er umulig i et land som Norge». De begrunner dette med en rekke argumenter, som det vil føre for langt å gå inn på i detalj her. Stikkordsmessig sammenfatta blir det ofte argumentert slik: »Det norske velferds-samfunnet har gjort at ingen er villig til å ta på seg et slikt offer som irregulær krig i et hærtatt land betyr.» »Sovjet er en så mektig motstander, at det bare er mulig å beseire dem med hjelp fra ei supermakt som USA». »det er umulig å overleve og skaffe forsyninger osv. i et arktisk klima som Norge».

Mot det synet at et lite folk aleine ikke kan overvinne en så sterk motstander som Sovjet, står Maos syn:

»En svak nasjon kan nedkjempe en sterk nasjon, en liten nasjon kan nedkjempe et stort lands aggresjon, dersom det bare våger å reise seg til kamp, gripe til våpen og ta sitt lands skjebne i sine hender. Dette er en av historias lover.» (20.mai-erklæringa/1970).

....*En av historias lover*, sier Mao. Stemmer dette?

Folkene i indo-kina beseira USA på slagmarka. Demokratisk Kampuchea har ført framgangsrik krig mot den tungt bevæpna, 250000 mann sterke Vietnamesiske invasjonshæren, Jugoslavias folk beseira den nazi-tyske krigsmaskinen, det albaniske folket nedkjempa først det fascistiske Italia og seinere tallrike tyske divisjoner, Kina beseira de japanske aggressor-ene.

Alt dette framstår som et »mysterium» for borgerskapet. Og de finner ikke på noen annen forklaring enn »helt særegne forhold», hver gang et folk nedkjemper imperialistisk aggresjon gjennom folkekrig.

Hvorfor skulle Norge være et *unntak* fra den historiske loven Mao viser til?

Det er klart at vi må vurdere de særegne forholda i Norge når vi skal vurdere folkekrigens muligheter i et land som vårt. En slik analyse vil avdekke både styrker og svakheter.

Av svake sider kan vi kort nevne: et lite folk, tynt befolka land, bygd, arktisk klima, et sterkt borgerskap der det også under en okkupasjon vil være sterke krefter som vil prøve å svekke aktiv motstand med linja »unngå å kjempe sjøl, vente på hjelp utafra», osv.

Men det er også viktige positive faktorer: det norske terrenget er godt egna til geriljakrigføring, det er stort og gir mye manøvrerrom og muligheter for baser/hvileområder, den norske befolkninga er sterkt patriotisk, kultur-nivået og den tekniske innsikten er høyt, militær trening er vidt utbredt, det fins en omfattende og utbredt våpenkunnskap, sterke folkelige masseorganisasjoner osv.

En helhetlig analyse av sterke og svake sider viser at det er mulig å føre en *seierrik folkekrig* mot f.eks. en sovjetisk okkupasjon. (For mer materiale viser vi i denne forbindelse til »Slik er Sovjets hær», Oktober 1978).

5. Folkekrig eller sabotasje?

En annen sak det er uenigheter om i partiet er *strategien* for folkekrig i Norge. I ei avdelingsoppsummering fra den forrige diskusjonen, heter det bl.a.: »...de fleste var uenige i linjer for skoggerilja i stedet for by, og mente at under en

framtidig okkupasjon vil det for de fleste være den eneste måten å drive motstand på at de bor og lever akkurat som før (som om ingenting skjedd) og så drev motstand i det skjulte (dobbeltliv)».

I ei anna oppsummering heter det:

»Det ble ytret tvil om baser i ødemarken har noen sjanse til å overleve, om de består av så mange folk at de har militær betydning og det ble hevdet at den militære kampen i og rundt byene ville ha langt større betydning i Norge enn i f.eks. Kina.»

Det fins en tendens i partiet som spenner over fra at motstand under en sovjetisk okkupasjon skal være ikke-militær til at den skal konsentreres til byene i form av »by-gerilja» og sabotasje mot okkupasjons-makta.

Uansett om en mener disse standpunktene er riktige eller ikke, så må det slås fast at ei slik linje *utelukker* folkekrigens vei. Det fins ikke grunnlag for å hevde at en okkupant av Sovjets type kan drives ut av landet, ved hjelp av sabotasje og »bygerilja».

Sabotasje er ikke en kampform som kan føre til *militær seier* over en okkupant. Bygerilja som hovedform for militær motstand, strir mot folkekrigens prinsipp om å konsentrere styrke-overlegenhet og drive bevegelig krigføring. Nettopp *byene* vil være der hvor en okkupant står militært sterkest, der det vil gis minst manøverrom og der fiendens utstyrmessige overlegenhet vil komme best til sin rett.

Disse ideene er derfor, riktige eller gale, et uttrykk for standpunktet om at *folkekrig er umulig i Norge*. Hvis sabotasje, bygerilja osv. skal være hovedformen for militær motstand, så er dette uløselig logisk knytta til ideen om at okkupasjonen vil bryte sammen av *andre* grunner enn den militære aktiviteten til det norske folket: (politiske grunner, opprør i Soviet, militært sammenbrudd utafra landet, »alliertinvasjon utafra osv.). Partiets linje er at de store fjell- og skogsområdene i Norge må tas i bruk for å føre *militær motstandskamp* mot okkupanten. Dette gir muligheter for base-områder (som ikke må forveksles med frigjorte områder). Dette gir manøverrom og høve til å utnytte terrenget, samtidig som fiendens mulig-

het til motorisert krigføring reduseres kraftig. Det gir mulighet til å konsentrere styrke-overlegenhet gjennom angrep på mindre fiendtlige avdelinger med langt mindre muligheter til raske forsterkninger, enn de vil ha i by- og garnisonområdene osv.

Dette er den eneste fornuftige og *mulige* måten å drive *militær kamp* mot en okkupant i Norge på, og dermed folkekrig. Viss en mener dette er umulig, så må en trekke konsekvensen av det, og erklære folkekrig som umulig i Norge. Dette er et redelig standpunkt, sjøl om det etter synet til flertallet av partimedlemmer er feilaktig. Men å begynne å kalle sivil motstand, illegalt agitasjonsarbeid, sabotasje osv. for »folkekrig», holder ikke!

Alle disse motstandsformene vil være viktige og nødvendige, men helt utilstrekkelige for å bygge opp den *militære* motstandskampen.

Men partiets linje for militær motstand under en okkupasjon, reiser også viktige problem. Ett av dem er muligheten for å *forsyne* patriotiske styrker utafra byene, med det vanskelige klimaet og den tynt befolka landsbygda vi har i Norge. Problemet er *ikke* uløselig. F.eks. forsynte motstandsbevegelsen i byene under forrige krig, flere tusen mann på »skauen». At disse ikke førte militær kamp, er en annen sak. Men det viser iallefall at det er *mulig* å løse forsyningsproblemet. Det er dermed et konkret problem som kan diskuteres, analyseres og løses.

6. Nato-spørsmålet.

Det fins uenigheter i partiet om hvorvidt Sovjet er krigshisser og representerer den største krigsfaren. Noen har hevda dette standpunktet direkte i den forrige diskusjonen.

En annen variant er kritikk av partiet for å »undervurdere NATO og USA» og krav om at motstand mot NATO er like viktig/viktigere enn fronten mot Sovjet.

Partiet har brakt fram og presentert et omfattende materiale som dokumenterer at Sovjet er ei aggressiv supermakt på offensiven og utgjør den største krigstruslen i vår tid. Vi skal ikke her på ny gjennomgå alle disse

argumentene.

Vi skal derimot konsentrere oss litt om NATO-spørsmålet, og en del taktiske spørsmål som har vært oppe den siste tida.

Ei invending mot partiets NATO-politikk, er at den er »uklar». Bak denne innvendinga ligger nærmest konsekvent det synet at en »klar» holdning til NATO er å satse krefter på å agitere for og mobilisere bak parola »Norge ut av NATO».

Partiets programmer avviser en slik politikk. Dette gjør vi ikke fordi »vi er for NATO». Vi gjør det fordi det ikke er NATO, men Sovjet, som utgjør hovedtruslen mot Norge og verdens folk.

På grunn av truslen fra Sovjet, er det umulig å se parolen »Norge ut av NATO» *uavhengig* av hvorvidt et slikt krav er til støtte for Sovjet eller ikke.

Her sier *militærprogrammet*:

»AKP(m-l) går mot NATO-alliansen på et prinsipielt grunnlag.

På grunnlag av truslen fra Sovjet og revisjonistenes pro-sovjetiske »kamp mot NATO», sier programmet at:

»..vi må stille helt bestemte krav sammen med et krav om at Norge skal gå ut av NATO. Norsk utmelding av NATO kan nemlig bety *enten* en forbedring *eller* en forverring av Norges situasjon, ut fra under hvilke forutsetninger en slik utmelding skjer».

Videre:

»Om Norge melder seg ut av NATO og samtidig uttrykker klar politisk vilje til å sette seg mot sosialimperialistisk ekspansjon og legger om forsvaret i ei retning som gjør det bedre egna til å møte et sovjetisk angrep, så vil det bety ei forbedring. Ei sann utmelding vil vi støtte.

Men dersom norsk utmelding av NATO skal skjje på de vilkåra Sovjet stiller, og også fører til svekking av Norges evne til å stå i mot militært overfall, så vil det bety ei klar forverring...»

Denne politikken er ikke det *minste* uklar. Det eneste grunnlaget å erklære den som »uklar» på, er når en mener at Sovjet *ikke* utgjør

hovedfaren.

I den nåværende situasjonen betyr det at »Norge ut av NATO» ikke kan være et hovedkrav, og slett ikke stilles uten forbehold. Forutsetninga for å gjøre denne parola til ei aksjonsparole, er å vinne gjennomslag for vår politikk om endringer, som utgjør det norske forsvaret mer egna til å stå imot et sovjetisk angrep, enn det som er tilfelle nå.

Ei anna innvending er at vårt NATO-medlemskap totalt blokkerer muligheten til å få gjennomført endringer, som er nødvendig for å kjempe fram et uavhengig, sterkt invasjon-forsvar. Derfor er hovedvilkåret for å nå fram med en slik politikk, at vi går sterkt ut mot NATO-medlemsskapet. Vi anser denne invendinga som atskillig mer seriøs, enn kravet om at vi skal henge oss på revisjonistenes NATO-politikk.

Det er et problem at NATO-doktrinene og vår deltakelse i NATOs kommando-system, påtvinger det norske forsvaret ei militær tvangstrøye. Det statiske flyplass-forsvaret, »hjelp» utenfra strategien, manglen på dybde-forsvar, manglende utrustning, feilaktige investeringer/prioriteringer osv. stammer fra disse doktrinene.

Men å påstå at dette gjør det *umulig* å få gjennomslag for vår politikk overfor forsvaret, og tilmed at endel endringer i riktig retning blir gjort, er feilaktig. Dette bunner i den feilaktige ideen om at det pga. NATO-medlemsskapet ikke fins rom for sjølstendige tiltak og endringer innafor det norske forsvaret.

Viss vi sammenholder dette med de forholda vi har vært inne på i det foregående, så er en unyansert NATO-taktikk ubrukbar, og til fordel for sosialimperialismen.

Derfor er vår NATO-taktikk sammensatt av flere elemeter:

- Som hovedsak krever vi et sterkt, uavhengig forsvar, som bryter med »skall-forsvar»-strategien og »vi kan ikke forsvare oss uten »hjelp» utenfra»-linja.
- Vi går mot NATO på prinsipielt grunnlag, samtidig som vi avviser den prosovjetiske »Norge ut av NATO»-linja, som revisjonistene også konsekvent knytter sammen med kravet om ensidig *norsk* nedrustning. På

denne bakgrunnen slår vi fast at »Norge ut av NATO» er ubrukelig som sjølstendig aksjonsparole i dagens situasjon.

- Pga. de feilaktige *militære* doktrinene NATO påtvinger det norske invasjonssvaret, krever vi at Norge må ut av NATOs kommando-system. Det er dette, og ikke i og for seg sjølve NATO-medlemskapet som er hovedhindringa for å utvikle et mer egna *norsk* invasjonssvar.

7. Taktiske problemer.

Tendensen i partiet til å overdrive faren fra USA/NATO og undervurdere faren fra Sovjet, har ved flere anledninger skapt taktiske problem og ikke minst feilskjær.

I samband med »nøytronbombekampanja» til Sovjet, i samband med utplasseringa av nye atomvåpen i Europa, i samband med spørsmålet om lagring av utstyr for en amerikansk marineinfanteribrigade, i samband med »Kvinner for fred»-initiativet osv. har det oppstått et stadig tilbakevendende press i partiet, for å gå med på paroler som er skreddersydde for å tåke til truslen fra Sovjet.

Dette har svekka mulighetene til å få gjennomslag for et rett grunnlag i disse spørsmåla, der begge supermaktene og særskilt Sovjet blir avslørt.

I strategiske perspektiv og med sikte på oppgavene i forbindelse med et Sovjetisk angrep, og i verste fall okkupasjon, er dette svært skadelig.

En sånn politikk har klare paralleller til NKP's feilaktige holdning til Tyskland fram til juni/-41, og skadevirkningene for oss vil ikke bli noe mindre enn de blei for NKP, om vi ikke tar et oppgjør med denne forma for ettergivenhetstaktikk!

Et annet viktig spørsmål er »fredspolitikken». Det er viktig å kjempe mot supermaktene, og spesielt Sovjets, krigsforberedelser. Det er også viktig å kjempe for tiltak som styrker kampen for fred. Vi har også tidligere lagt for liten vekt på dette aspektet, og overlatt den fredspolitiske arenaen til revisjonistenes og borgerlige pasifisters falske fredsprat. (Lukke øya for Sovjets krigstrusler, kalle dette »kamp for fred»).

Men det er en tendens i partiet nå til å erklære »fredspolitikken», som »hovedspørsmålet». Dette er ofte kopla sammen med kravet om at vi skal inn i enhver bevegelse eller komite, som erklærer seg som tilhengere av fred.

Hva er den framherskende tendensen i verden i dag? Det er at faktorene som drar i retning av verdenskrig vokser. Dette bestemmer også hva som er den mest sannsynlige situasjonen vi må forberede oss på. Hovedsaka for et kommunistisk parti som vårt er å forberede oss sjøl og massene på at det blir krig. Vi må se dette i øya, samtidig som vi støtter og reiser krav som kan utsette krigen. Men vi kan ikke gjøre kampanjer mot supermaktene kjernefysiske og konvensjonelle opprustning til ei sak som *overskygger* det vi med et stikkord kan kalle krigsforberedende tiltak.

For noen avdelinger er partiets linje i kampen mot forhåndslagringa kritisert. Det ville vært en styrke for å få oppslutning om linja vår at vi hadde tatt et eget initiativ overfor andre partier/organisasjoner før forhåndslagringskomiteene satte i gang. Men dette må ikke forveksles med å kaste eg på initiativer som hadde ei innretning som var pasifistisk og som fyrte opp under ideen om at det var USA og NATO som representerer *hovedtruselen*, et Norges suverenitet. Som nevnt har konsesjoner til både pasifisme og »USA like farlig/farligst» ført til at vi har undergravd partiets egen vurdering og linje. Demonstrasjonen i Bergen med NKP-hovedtaler er eksempel på dette. Sannheten er at både pasifismen og »USA farligst» elementet i kampanja *skada* kampen mot forhåndslagringa. Hadde det vært ført på vårt grunnlag, ville det vært i samsvar med riktige ideer som har stor tilslutning ute blant folk, ikke minst på arbeidsplassene.

8. Kvinner og forsvar.

Både i partidiskusjoner og f.eks. på sommerleire i fjor var det kamp rundt kravet om kvinnelig verneplikt. En del kamerater har argumentert sterkt for at dette kravet ikke kan reises før mange viktige sosiale krav er tilgode sett, hvis ikke verneplikta skal skjerpe kvinnenes undertrykte situasjon.

Dette er å sette tinga på hodet. Det at kvinner får militær opplæring og dermed en plass i den militære kampen mot en okkupert, er et slag *mot* kvinneundertrykkinga. Alle aksepterer uten videre at kvinner i arbeid er viktig for kvinnefrigjøring. Ingen finner på å reise en haug med krav om barnehager som *betingelse* for parolen »kvinner rett til arbeid». Dette er krav som går hand i hand. Sånn må vi stille kravet om kvinnelig verneplikt også. Det er ikke noe annet enn *verneplikt* som bidrar til at kvinnfolk blir likestilt med mannfolk. *Verneretten* som finnes i dag, er uthula av en lang rekke forhold og har ført til at under en prosent av forsvarets folk er kvinner.

9. Atomvåpen.

Spørsmålet om kjernefysiske våpen er behandla i den nye Oktober-boka, og vi viser til den (Kap. 10). Her skal vi bare behandle et viktig spørsmål i denne sammenhengen.

Endel sentrale SV-figurer har på møter rundt omkring begynt å hevde at all tanke på å forsvare seg med konvensjonelle stridsvåpen er »umulig i atomvåpenes tidsalder». Dette er helt i tråd med Krustjovs påstander i 50-åra om at »en liten gnist kan tenne en verdensbrann», som et ledd i propagandaen mot væpna frigjøringskriger og væpna revolusjon.

Historia har vist at Krustjov prata tull, og at hans anvisninger om ikke å slåss, ville ført til katastrofe for verdens folk dersom de hadde tatt dem som god fisk.

Historia vil vise at det samme vil bli tilfelle for det nye knefallet for atomvåpentruslene, som SV-ledelsen målbærer.

Det er riktig å reise kamp mot atomopp-rustninga til supermaktene og det er riktig å ta disse masseterrorvåpnene alvorlig. Men det er ytterst feilaktig å la supermaktenes atom-utpressingspolitikk få diktere vår vilje og evne til å gjøre motstand, og bruke disse truslene som et påskudd for at verdens folk ikke må gripe til våpen for å frigjøre seg eller gjøre revolusjon.

Atom-pasifisme og kapitulasjonisme(heller

okkupert, enn død) er hovedresultat av den kjernefysiske opprustninga. Disse våpna er først og fremst mektige *politiske* våpen i hendene på supermaktene. Dette er altfor dårlig forstått i partiet, og de diskusjonene vi har hatt viser at partiet på ingen måte er upåvirket av denne effekten.

10. Vi må kvitte oss med høyretendenser i militærpolitikken.

Vi har gått inn på en del uenighet og en del problem i partiet når det gjelder militærpolitikken vår. Disse uenighetene og problemene må forklares utfra flere forhold.

- For det første fins det uløste problem i politikken vår. Det er saker vi har undervurdert og jobba for lite med. For eksempel er det et faktum at spørsmålet om kjernefysiske våpen ikke er behandla i militærprogrammet. Dette er en viktig svakhet, som nødvendigvis måtte skape problemer. Diskusjonene i partiet siden -79 har gjort det mulig å få grep om dette spørsmålet, og gjort det mulig å skille mellom rette og gjerne standpunkt.

Det fins også andre uløste spørsmål, saker vi har for liten praktisk erfaring med ting vi har studert for dårlig. Alt dette må vi løse gjennom fortsatt diskusjon, oppsummering av praktiske erfaringer og tilegning av mer kunnskaper.

- For det andre fins det uenigheter og problem, som kan føres tilbake til klare *høyretendenser* i partiet. Spesielt gjelder dette undervurdering av Sovjet, overvurdering av faren fra USA, påvirkning av atom-pasifisme og illusjoner om det borgerlige forsvaret.

Erfaringene har vist at partiet har en brukbar militær politikk. Oppsummeringene av den forrige partidiskusjonen, og seinere diskusjoner, viser at det overveldende flertallet av partimedlemmer støtter den militærpolitiske linja vår.

Samtidig fins det utbredte høyretendenser, som ikke må undervurderes. Disse problemene kan bare løses på en bra måte ved at partiet diskuterer disse spørsmåla, jobber med dem og gir arbeidet med militærpolitikken den prioritering som er nødvendig for å oppnå resultater.